

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 689/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Лукић, адвокат из ..., против туженог „Југословенско речно бродарство“, АД Београд, чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4108/23 од 07.10.2024. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4108/23 од 07.10.2024. године, којим је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 260/15 од 18.05.2023. године у ставовима другом и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 260/15 од 18.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе (тужбеног захтева) по поднеску тужиоца од 06.04.2015. године до 23.02.2022. године. Ставом другим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. .. од 01.09.2002. године и Анекса I уговора од 12.04.2006. године и о материјалној одговорности туженог бр.КГД 166/010 од 02.06.2010. године. Ставом трећим изреке, поништено је као незаконито решење о привременом удаљењу са рада туженог бр. КГД 85/010 од 15.03.2010. године. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да им на име накнаде штете по основу изгубљене зараде исплати укупан износ од 585.769,94 динара а за период од 12.03.2010. године до 02.06.2010. године и од 02.06.2010. године до 31.03.2015. године, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне износе почев од дана доспелости сваког појединачног износа, па до исплате, у висини од датума ближе означених у садржини тог става. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и Републичком фонду за здравствено осигурање плати припадајуће доприносе у корист рачуна ГГ и исплати укупни износ од 585.769,94 динара на име накнаде за изгубљене зараде за период од 02.06.2010. године до 31.03.2015. године са законском затезном каматом на тај износ. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове

парничног поступка у износу од 455.000,00 динара са законском затезном каматом од дана испуњења услова за извршност пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4108/23 од 07.10.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 260/15 од 18.05.2023. године у делу става четвртог изреке и одбијен тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да им на име накнаде штете по основу изгубљене зараде пок.ГГ за период од 01.02.2011. године до 31.03.2015. године исплати укупан износ од 278.460,55 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе све ближе означене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 260/15 од 18.05.2023. године, у ставу првом, другом, трећем и преосталом делу става четвртог изреке и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете по основу накнаде изгубљене зараде пок. ГГ, за период од 12.03.2010. године до 31.01.2011. године исплати укупан износ од 307.353,39 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе, на начин ближе описан у том делу става четвртог изреке и у том делу захтев туженог се одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 260/15 од 18.05.2023. године и обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 435.947,00 динара са законском затезном каматом од дана испуњења услова за извршност пресуде, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове поступка по жалби у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а на коју Врховни суд пази по службеној дужности нити је учињена нека друга битна повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходник тужилаца ГГ био је у радном односу код туженог на неодређено време на пословима управника „Бродоремонт Београд“ у сектору технике и одржавања. ГГ је престао радни однос код туженог отказом уговора о раду бр. .. од 01.09.2002. године са Анексом од 12.04.2006. године, а по решењу од 02.06.2010. године, због учињене повреде радне обавезе утврђене чланом 9. Уговора о раду под тачком 1,2 и 4. као и због учињене повреде радне обавезе утврђене чланом 110. тачкама 4, 11, 14, 23 и 29 Колективног уговора туженог. Сада пок. ГГ је стављено на терет да је 25.02.2010. године као управник организовао транспорт пропелера и друге опреме из „Бродоремонта“ у Београду у „Бродоремонт“ Панчево. Том приликом су нестала два пропелера тако што је именовани дао налог возачу ДД који је камионом превозио пропелере, да исте истовари испод железничког моста, чиме је туженом причињена материјална штета у висини несталих пропелера по налозима туженог у износу од 132.000,00 динара. Сада пок. ГГ је уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора дана 12.03.2010. године и исти је решењем од 12.03.2020. године привремено удаљен са рада. Решењем

инспектора Министарства рада и социјалне политике број 6823 од 22.12.2010. године одложено је извршење решења о отказу уговора о раду ГГ до доношења правноснажне одлуке. Након тога су тужени и ГГ закључили Анекс уговора о раду од дана 02.02.2011. године и одређено је да ће ГГ обављати послове као главни контролор извођења радова у Бродоремонту у Панчеву, Сектор технике и одржавања од 01.02.2011. године до доношења правноснажне одлуке суда. Правни претходник тужилаца ГГ је отишао у пензију дана ...2015. године а исти је преминуо дана ...2016. године. Тужиоци су правни следбеници преминулог ГГ. У току поступка обављено је вештачење од стране вештака финансијске струке на околност претрпљене штете ГГ због привременог удаљења са рада у периоду од 12.03.2010. године а и за период од 31.03.2015. године па је утврђено да је исто у висини од 585.769,94 динара.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. Закључено је да тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радних обавеза која му се стављају на терет. Тужени се позива на одредбе колективног уговора од 17.05.2010. године а спорни догађај који се ставља ГГ се десио пре него што је ступио на снагу предметни Колективни уговор. Тужени није доказао да су предметни пропелери били у његовом власништву јер нису били евидентирани у књиговодству а осим тога није доказао који су габарити предметних пропелера и која им је вредност. Правном претходнику тужилаца, једно време док није враћен на посао, није исплаћивана зарада, а након враћања на рад и закључења Анекса уговора исплаћивана му је мања зарада од оне коју би остварио на радном месту које је обављао пре доношења решења и с тога је тужбени захтев усвојио.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда у погледу основа усвајања тужбеног захтева, поништаја решења као и основа у погледу накнаде дела штете која је настала али до времена до када правни претходник тужилаца није враћен на посао када је закључио Анекс уговора о раду и пребачен на друго радно место. За период од закључивања Анекса уговора тј. од 01.02.2011. године до одласка у пензију од 31.03.2015. године, важио је Анекс уговора V уговора о раду али као исти анекс није поништен то је другостепени суд закључио да тужиоцу не припада накнада за тај период. У преосталом делу је потврдио првостепену пресуду а имајући у виду одредбе члана 175, 179. став 1. тачка 1. и 2. и 180. Закона о раду у вези са одредбама члана 110, 121, 123. и 124. Колективног уговора туженог.

По оцени Врховног суда другостепени суд је правилно применио материјално право.

Наиме према чл. 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 54/09), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Према одребама члана 110, 121, 123 и 124. Колективног уговора туженог прописано је којим случајевима раднику може бити дат отказ уговора о раду. Међутим правилно је закључено да је предметни колективни уговор туженог ступио на снагу тек 17.05.2010. године када је објављен на огласној табли туженог што је све учињено након предметног догађаја који се ставља на терет правном претходнику тужилаца. Са друге стране правилно су закључили нижестепени судови да тужени није доказао да су предметни пропелери били у њиховом власништву јер нису били вођени у пословним књигама, нису утврђени габарити ни њихова вредност. Према познатим законским прописима, тужени је био у обавези да води књиговодствену евиденцију

средстава па тиме и спорних пропелера као посебну категорију. У уговору о раду који је правни претходник тужиоца закључио са туженим нису биле предвиђене могућности отказа уговора због повреда такве природе која би довела до престанка радног односа која је правном претходнику тужилаца стављена на терет, па је правилно закључено да тужени нису доказали да је правни претходник тужилаца ГГ учинио повреде радних обавеза које су му стављене на терет а које би довела до утврђивања основа за престанак радног односа. Обзиром да су решењем о престанку радног односа и решење о привременом удаљењу поништена, то је правилно закључено да запосленом до дана враћања на рад закључењем Анекса уговора о раду припада и право на накнаду штете за неисплаћене зараде.

Правилна је одлука о трошковима поступка.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане пресуде. Наводи да је према ГГ био покренут кривични поступак и да је исти оглашен кривим али да је због његове жалбе дошло до застарелости вођења кривичног поступка нису доказани, нити се тужени позивао на број предмета по коме је вођен кривични поступак. У ревизији се истичу и разлози који су истицани у жалби а које је другостепени суд ценио и дао им правилан значај. Наводи да у току поступка нису изведени сви докази, не могу бити цењени у ревизијском поступку јер улази у домен оцене чињеничног стања а ревизија не може бити изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу напред изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић